

Mál nr. 102/2019**M og
V1 v/ starfsábyrgðartryggingar byggingarstjóra og
V2 v/fasteignatryggingar.****Ágreiningur um upphafstíma fyrningarfrests vegna starfa byggingarstjóra og viðbrögð
vátryggingafélags vegna tjónstilkynningar.****Gögn.**

Málskot, dags. 13.3.2019, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 26.3.2019.

Tölvupóstur lögmanns M, dags. 8.5.2019 ásamt fylgigögnum varðandi fyrirspurnir um lokaúttekt.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M tilkynntu um tjón til V2 hinn 26. febrúar 2017 þegar þakkantur á húsi þeirra gaf sig undan snjóþunga. Í 8. gr. vátryggingarskilmála félagsins vegna fasteignatryggingar kemur fram að vátryggingin bæti tjón sem afleiðing af skyndilegum snjóþunga en ekki tjón sem er afleiðing af byggingargalla eða ófullnægjandi viðhaldi. Félagið hefur með yfirlýsingu í bréfi þess til nefndarinnar í lok mars sl. lýst því yfir að fallist hafi verið á bótaskyldu vegna þess tjóns sem varð vegna þess að þakkanturinn gaf sig í febrúar 2017. Ekki verður því talið að ágreiningur sé um bótaskyldu úr fasteignatryggingu V2. Af gögnum málsins má hins vegar ráða að við tjónsatvikið í febrúar 2017 hafi M orðið ljóst að þakkantur húss þeirra væri ranglega byggður og sjái þau fram á kostnað við að endurnýja hann að fullu og sé það meiri kostnaður en einungis viðgerð vegna tjónsins sem þá varð. M bendir í því skyni á ódags. úttekt sem framkvæmd hafi verið af húsasmíðameistara og byggingarverkfræðingi og lögð hefur verið fram í málinu, um að þakkantur hafi ekki verið smíðaður í samræmi við teikningar hússins.

M telur annars vegar að V2 beri ábyrgð á þeim heildarkostnaði þar sem starfsmenn félagsins hafi ekki bent M á að sækja mögulegan rétt sinn í starfsábyrgðatryggingu byggingarstjóra hússins fyrr en rúmu ári eftir að tjón var tilkynnt til félagsins.

M telur einnig að byggingarstjóri hússins beri skaðabótaábyrgð vegna þess að ekki hafi verið byggt í samræmi við teikningar. M telur kröfu á hendur byggingarstjóranum ekki fyrnda og vísar til þess að lokaúttekt hafi ekki farið fram á húseigninni m.v. upplýsingar frá byggingaryfirvöldum.

V1 telur að skaðabótakrafa M á byggingarstjóra húseignar þeirra sé fyrnd og vísar þar til þágildandi laga nr. 14/1905 um fyrningu skulda og annarra kröfuréttinda, en ljóst sé að þær framkvæmdir sem lutu að uppsetningu þakvirkis hússins hafi verið lokið í síðasta lagi í desember 2007 þegar byggingin komst á svokallað byggingarstig 6. V1 vísar til þess að gjalddagi skaðabótakröfu sé almennt þegar hún stofnast en sá tímapunktur sé þegar hin meinta bótaskylda háttsemi á sér stað. V1 vísar þar til dóma Hæstaréttar í málum réttarins nr. 519/2015 og 571/2016 þar sem slík túlkun réttarins kemur skýrlega fram í sambærilegum málum. Tíu ára fyrningarfrestur sem kemur fram í 4.gr. laga nr. 14/1905 hafi því byrjað að líða í samræmi við 1. mgr. 5. gr. sömu laga í síðasta lagi á árinu 2007 og hafi möguleg krafa M því fyrnst í síðasta lagi í lok árs 2017. Þannig geti ekki komið til greiðsluskyldu úr starfsábyrgðartryggingu byggingarstjóra hjá V1.

V2 mótmælir kröfum og sjónarmiðum M og vísar til þess að það sé ekki aðili að mögulegu máli sem felur í sér skaðabótakröfu á hendur byggingarstjóra húseignar þeirra og telur starfsmenn félagsins ekki hafa getað haft áhrif á hvort M hefðu uppi slíka kröfu. V2 mótmælir því að viðbrögð starfsmanna félagsins hafi verið þess eðlis að þeir hafi átt að leiðbeina M um slíkar mögulegar kröfur þeirra. Auk þess bendir félagið á að nefndina skorti heimildir til að úrskurða um mögulega skaðabótaábyrgð V2 þar sem slíkur ágreiningur eigi ekki undir nefndina.

Álit.

Ágreiningur í málinu er tvíþættur og varðar annars vegar upphafstíma fyrningar vegna mögulegrar skaðabótakröfu á hendur byggingarstjóra á þeim grundvelli að þakkantur húss M hafi ekki verið byggður í samræmi við teikningar húss þeirra. Ljóst er af gögnum málsins að eftirlit byggingarstjóra með þeim byggingarframkvæmdum sem varða gerð þakkants hefði átt að eiga sér stað á árinu 2007 í síðasta lagi, en í desember það ár var gefið út vottorð af hálfu byggingaryfirvalda um að svokölluðu byggingarstigi 6 væri náð, en slíku stigi er ekki náð fyrr en byggingarstigi 5 er náð og þar kemur fram í staðli um byggingarstig húsa (ÍST 51) að þakvirki sé þá lokað af að utan með endanlegri klæðningu. Ljóst er því að um leið og húseign nær byggingarstigi 6 þá hafi öðrum stigum á undan einnig verið náð. Samkvæmt almennum reglum skaðabótaréttarins og þágildandi ákvæðum laga um fyrningu skulda og annarra kröfuréttinda nr. 14/1905 hófst 10 ára fyrningarfrestur mögulegrar skaðabótakröfu M því í síðasta lagi í desember 2007 og möguleg krafa M því fyrnd. Ekki hefur því stofnast greiðsluskylda úr starfsábyrgðartryggingu byggingarstjóra hjá V1 og með vísan til dómaframkvæmdar verður ekki litið svo á að það að vitneskja M um mögulegt tjón hafi ekki komið til fyrir en á árinu 2017 hafi áhrif á túlkun á upphafi fyrningarfrests.

Hvað varðar kröfur M á hendur V2, lúta þær að því að M telur að starfsmenn félagsins hefðu átt að upplýsa um mögulegan bótarétt úr starfsábyrgðartryggingu byggingarstjóra og beina M í rétta átt með slíka kröfu áður en hún gæti fyrnst. Í samþykktum fyrir úrskurðarnefnd í váttryggingamálum, sem birtar eru með auglýsingu nr. 1090/2005 í B-deild stjórnartíðinda, kemur fram í 3. gr. að nefndin úrskurði um ágreining varðandi bótaskyldu milli málskotsaðila og váttryggingafélags, sem starfsleyfi hefur hér á landi, sem og ágreining sem varðar ákvæði laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga. Af kröfum M á hendur V2 má ráða að M telji að skaðabótaskylda gæti verið fyrir hendi af hálfu félagsins vegna háttsemi starfsmanna þess. Ekki er um að ræða sérstaka váttryggingu sem gerð er krafa um bótaskyldu í. Þegar litið er til orðalags 3. gr. fyrrnefndra samþykktta verður að líta svo á að þar sé gert ráð fyrir því að nefndin taki afstöðu til bótaskyldu úr váttryggingu þegar ágreiningur er milli málskotsaðila og váttryggingafélags, en ekki vegna krafna sem varða mögulega skaðabótaskyldu váttryggingafélags. Það er þó rétt að taka fram að þó orðalag 3. gr. samþykktta fyrir nefndina sé túlkað með viðtækari hætti en það þá er ekki hægt að fallast á að M hafi sýnt fram á að skilyrði bótaskyldu af hálfu V2 séu fyrir hendi í skilningi almennra reglna skaðabótaréttarins.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V1 og ekki eru fyrir hendi skilyrði bótaskyldu í ágreiningi M við V2.

Reykjavík, 21. maí 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Sigurður Óli Kolbeinsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.